

- 77 a. 11. september: Nausteyrarrétt.
 11. júlí b. 12. september: Gljúfrár-, Fells-, Litlutungu-, Skóga-, Húsavíkur- og Tungu-gerðisrétt.
 c. 13. september: Lokastaða-, Viðikers- og Reykjahlíðarrétt.
 d. 14. september: Miðvíkur-, Dælis-, Tungu-, Baldursheims-, Hallbjarnarstaða-, Hrauns- og Fótarrétt.

Sjö dagar skulu líða milli gangna.

Nú er leitarsvæði, eitt eða fleiri, aðskilin frá öðrum með girðingum eða tálmunum frá náttúrunnar hálfu, sem hindra millirennslu fjár, og getur þá sýslumaður heimilað viðkomandi hreppsnefnd eða hreppsnefndum, að færa fjallskil til á því svæði, um tiltekinn tíma, þó ekki meira en viku.

28. gr.

Hreppsnefnd skal birta með umburðarbréfi, er berist sem þingboð um hreppinn nokkru á undan fjallskilum, hvað hver fjáreigandi skal leggja til fjallskilanna. Sé þar tekið fram, hvernig göngum skuli hagað í hvert skipti, tilnefndir leitarforingjar og þeir menn, sem sendir skulu á aðrar fjárréttir. Hreppsnefnd skipar réttarstjóra, er hefur umsjón með réttun fjárins og sundurdrætti. Getur hann kvatt sér til aðstoðar svo marga menn, sem þarf til þess að sundurdráttur fjárins gangi greiðlega.

Óhlýðni og þrjóska gegn skipun réttarstjóra varðar sektum.

29. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur til að hafa svo marga menn á þeirri fjárrétt, sem hann á sókn að, sem þarf, til þess að fé hans verði dregið svo greiðlega, sem réttarstjóri mælir fyrir. Skal að minnsta kosti einn maður vera kominn til réttar frá hverjum fjáreiganda, þá réttað er og sundurdráttur byrjar, enda má enginn reka fé frá réttinni, fyrr en honum er lokið, nema réttarstjóri leyfi.

30. gr.

Leitarforingjar skipa fyrir um, hvernig göngum skal hagað í hverri leit. Þeir sjá um, svo sem unnt er, að hver gangnamaður leysi hlutverk sitt vel af hendi, og að fjársöfnin séu rekin með reglu til réttar í tækan tíma. Svo hafa þeir og umsjón með geymslu fjárins, þar til réttarforingi tekur við því. Eru gangnamenn skyldir að hlýða leitarforingja, og varðar sektum, sem fyrir gangnarof, ef út af er brugðið.

Leitarforingja er skylt að sjá um, eftir því sem frekast er hægt, að vanmetafé, eða nytjar af því, komist til byggða. Ella verði svo frá því gengið, að fundið verði, og kostar þá fjallskiladeildin flutninginn í byggð. Þó ber fjallskiladeildin ekki ábyrgð á, að hrútum, eldri en veturgömlum, sé komið til réttar, ef þeir reynast ekki göngufærir með öðru fé, en skylt er að segja eigendum frá að þeirra hafi orðið vart.

31. gr.

Í hverri fjallskiladeild skal vera fjallskilasjóður og er heimilt að jafna niður ákveðnu gjaldi til hans, eftir tölu þess fjár, sem þar er fjallskilaskyld. Í hann mega renna hagagjöld, eftirstöðvar af skylduvinnu til fjallskila, fundarlaun fyrir fé úr öræfaleitum og eftirleitum, sem gerðar eru á kostnað fjallskiladeildarinnar, sektir og fleira.

Tekjur fjallskilasjóðs skal verja til að standa straum af fjallskilakostnaði, sem eigi verður auðveldlega inntur af höndum með skylduvinnu, svo sem til að borga aukaleitir, öræfaleitir, fundarlaun eftirleitarfjár fjáreigenda í deildinni, réttarbygg-ingar o. fl.

Reikningar fjallskiladeildar skulu gerðir samtímis reikningum sveitarsjóða og 77 fylgja þeim til sýslunefndar.

11. júlí

32. gr.

Þyki einhverjum sér gerð of mikil fjallskil, hefur hann rétt til að kæra það fyrir hreppsnefnd, er leggur úrskurð á kæru hans. Úrskurði hreppsnefndar má skjóta til sýslunefndar. Enginn getur með því að kæra skotið sér undan að inna þau fjallskil af hendi, er honum voru gerð.

VII. KAFLI

Eftirleitir og öræfaleitir.

33. gr.

Þá er fjallskilum er að fullu lokið, má hreppsnefnd leyfa eftirleit á afrétti, annað hvort fyrir umsamda borgun eða á kostnað leitarmanna sjálfra.

Fjárleitir á öræfum, sem ekki geta talizt til nokkurra afrétta, skulu gerðar eftir sömu reglum sem eftirleitir, en heimilt er, að þær fari fram samtímis fjallskilum.

34. gr.

Fundarlaun fyrir fé, sem finnst í öræfaleit, skal vera $\frac{2}{5}$ hlutar verðs fjárins, samkvæmt mati finnandans, en $\frac{1}{3}$ hluti verðs fyrir það fé, sem finnst í eftirleit á afrétt. Vilji fjallskilastjóri ekki leysa féð út samkvæmt þessu mati, er finnandinn skyldur til að kaupa féð tilsvarendi verði.

Nú hafa aðeins farið fram tvenn almenn fjallskil á einhverju leitarsvæði og er þá ekki skylt að greiða fundarlaun fyrir það fé, sem finnst í 3. leit, þótt eftirleit sé kölluð.

Fyrir óheimt fé, sem finnst í heimalöndum eða við smölun fjár, þó í afrétt sé, eftir að fjallskilum er lokið, er ekki skylt að greiða fundarlaun.

Fé, sem finnst í öræfaleit, er skylt að farga sama haust.

35. gr.

Hver maður skal auðkenna fé sitt með glöggu marki á eyrum og brennimarki á hægri horni, eða öðru ótvíræðu einkenni, ef eigandaskipti hafa farið fram á kind, eða eyrnamark skemmt.

Um markréttindi fer sem í lögum er ákveðið.

Hver fjáreigandi er skyldur að auðkenna fé sitt á vinstra horni með þessum sveitarbrennimörkum, eða aluminiummerki í eyra, með sömu einkennisstöfum:

Tjörneshreppur	Þ. 2.	Húsavíkurkaupstaður	Þ. 3.
Reykjahreppur	Þ. 4.	Aðaldælahreppur	Þ. 5.
Reykðælahreppur	Þ. 6.	Skútustaðahreppur	Þ. 7.
Bárðdælahreppur	Þ. 8.	Ljósavatnshreppur	Þ. 9.
Hálshreppur	Þ. 10.	Flateyjarhreppur	Þ. 11.
Grýtubakkahreppur	Þ. 12.	Svalbarðsstrandahreppur	Þ. 13.

36. gr.

Öll fjármörk sýslunnar skal rita í eina skrá, er sýslunefnd semur, og skal prenta hana svo oft, sem sýslunefnd álitur þurfa, og útbýta meðal búenda í fjallskilafélaginu.

Hver búandi er skyldur að geyma markaskrána meðal þeirra heimilisskjala, er fylgja býli hans, og skila næsta ábúenda, þá er hann flytur af jörðinni.